

NEWSLETTER

PZP

W NUMERZE M.IN.:

- Zielone światło dla wolnej ręki w zamówieniach IT – czyli zaproszenie do negocjacji jako nagroda w konkursie
- Uwaga na gwarancje wadialne, czyli powszechny błąd w ich treści
- Szersza podstawa wykluczenia z postępowania od 1 stycznia 2022 r. Rejestr umów
- Projekt Polityki zakupowej państwa upubliczniony

Trape
Konarski
Podrecki
& Wspólnicy

TKP

Zielone światło dla wolnej ręki, czyli zaproszenie do negocjacji jako nagroda w konkursie

Małgorzata Kotwica

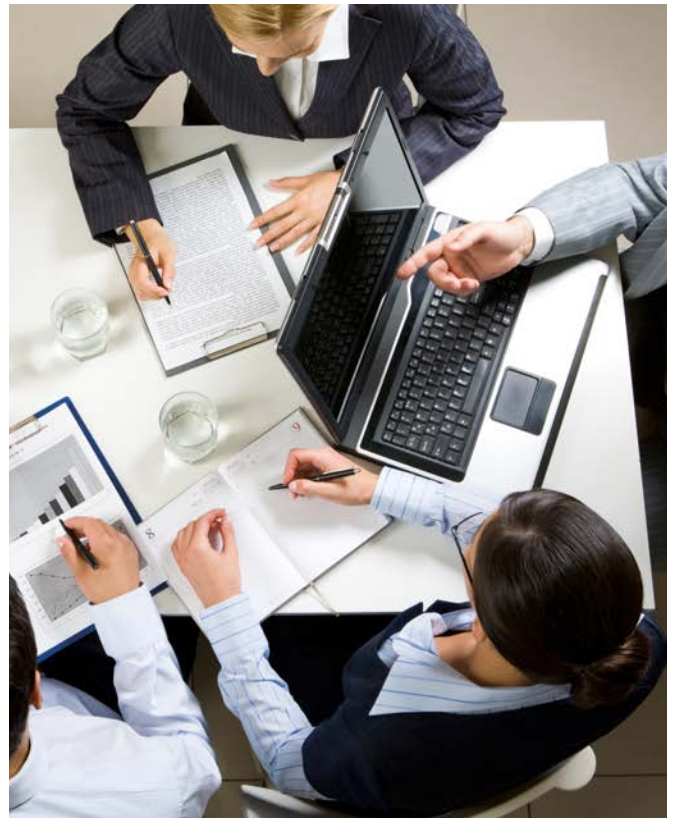
Wśród zmian w procedurze konkursowej, do których doszło poprzez wejście w życie przepisów Ustawy z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2021 r., poz. 1129; dalej: „PZP”), na szczególną uwagę zasługuje możliwość ustanowienia nagrody m.in. w postaci zaproszenia do negocjacji w trybie zamówienia z wolnej ręki autora najlepszej pracy konkursowej. Wygrana w konkursie z dużym prawdopodobieństwem może więc oznaczać późniejsze otrzymanie zamówienia z wolnej ręki.

Regulamin konkursu

By móc udzielić nagrody w postaci zaproszenia do negocjacji w trybie zamówienia z wolnej ręki, zamawiający musi wprowadzić stosowne informacje związane z tym trybem do przygotowywanego przez siebie regulaminu konkursu (odpowiednika SWZ w postępowaniu o udzielenie zamówienia), dotyczące:

- planowanego terminu zaproszenia do negocjacji w trybie zamówienia z wolnej ręki, w celu wykonania usługi na podstawie wybranej pracy konkursowej;
- przedmiotu usługi, która ma być realizowana w postępowaniu prowadzonym w trybie zamówienia z wolnej ręki na podstawie wybranej pracy konkursowej – opis ten powinien być dokonany w miarę możliwości zamawiającego, z uwzględnieniem mających wpłynąć prac konkursowych o twórczym charakterze oraz przyszłych negocjacji;
- istotnych postanowień, które mają zostać wprowadzone do umowy w sprawie zamówienia publicznego z wolnej ręki;
- podstaw wykluczenia z postępowania oraz warunków udziału w postępowaniu, które mają być określone w postępowaniu prowadzonym w trybie zamówienia z wolnej ręki;
- orientacyjnego terminu realizacji usługi będącej przedmiotem zamówienia z wolnej ręki – uczestnik konkursu powinien móc ocenić, czy w przypadku uznania jego pracy za najlepszą będzie w stanie wykonać zamówienie w oczekiwanym przez zamawiającego terminie.

Konstrukcja regulaminu wymusza więc, by już na etapie jego tworzenia zamawiający zwerbalizował swoje oczekiwania zarówno co do mającego być później udzielonym zamówienia z wolnej ręki, jak i co do wykonawcy, z którym będzie prowadzić negocjacje mające doprowadzić do udzielenia mu zamówienia.

Rozstrzygnięcie konkursu, zaproszenie do negocjacji

Rozstrzygnięcie konkursu następuje poprzez wybór przez sąd konkursowy najlepszej pracy konkursowej. Niezwłocznie po takim zatwierdzeniu zamawiający zawiadamia uczestników konkursu o jego wynikach i otrzymanych ocenach. **Obowiązkiem zamawiającego jest także zaproszenie do negocjacji w trybie zamówienia z wolnej ręki autora najlepszej pracy konkursowej.**

Negocjacje

Prowadzone po zaproszeniu negocjacje są negocjacjami, o których mowa w art. 213 ust. 1 PZP, tj. w przepisie dotyczącym trybu zamówienia z wolnej ręki. Autor najlepszej pracy konkursowej staje się wykonawcą, a zamawiający jest uprawniony do przeprowadzenia negocjacji na podstawie art. 214 ust. 1 pkt 4 PZP:

„Zamawiający może udzielić zamówienia z wolnej ręki, jeżeli zachodzi co najmniej jedna z następujących okoliczności: [...]

4) przeprowadzono konkurs, o którym mowa w art. 326 pkt 2, w którym nagrodą było zaproszenie do negocjacji w trybie zamówienia z wolnej ręki autora wybranej pracy konkursowej”.

„Druga szansa” w negocjacjach

Przepisy dotyczące konkursu przewidują **dotatkowe uprawnienie zamawiającego w postaci możliwości zaproszenia do negocjacji wykonawcy, którego praca konkursowa została sklasyfikowana na drugiej pozycji**, jeżeli negocjacje prowadzone z autorem najlepszej pracy konkursowej nie doprowadziły do zawarcia umowy (**o ile zamawiający przewidział taką możliwość w regulaminie konkursu**). Rozwiązanie to można odbierać jako zachętę ustawodawcy do organizacji konkursów przez zamawiających. Zamawiający otrzymał bowiem możliwość udzielenia zamówienia z wolnej ręki nie tylko wykonawcy, którego praca na etapie konkursu okazała się najlepsza, lecz także podmiotowi sklasyfikowanemu na drugiej pozycji. Inaczej mówiąc, **przeprowadzenie konkursu oznacza dla zamawiającego dwie szanse na udzielenie zamówienia z wolnej ręki** – w przypadku niewykorzystania pierwszej (tj. fiaska negocjacji z autorem najlepszej pracy konkursowej) zamawiający ma jeszcze jedną szansę w postaci możliwości udzielenia zamówienia autorowi drugiej w kolejności pracy konkursowej.

Uwaga na gwarancje wadialne, czyli powszechny błąd w ich treści

Małgorzata Kotwica

Analiza treści wielu gwarancji wadialnych prowadzi do wniosku, że wciąż spora ich część może nie pozwolić zamawiającym na zatrzymanie wadium w przypadku zaistnienia ustawowej przesłanki do takiego zatrzymania, czego skutkiem – zgodnie z art. 226 ust. 1 pkt 14 Ustawy z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych (t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 1129; dalej: „PZP”) – powinno być odrzucenie oferty wykonawcy, który taką gwarancję złożył.

Wyrok KIO 2486/20

W wyroku o sygn. KIO 2486/20, wydanym w dniu 3 listopada 2020 r., Krajowa Izba Odwoławcza (dalej: „KIO”) uznała, że gwarancja wadialna, której **termin obowiązywania jest równy okresowi związania ofertą** i w której **żądanie wypłaty środków z gwarancji** powinno zostać dostarczone wystawcy takiej gwarancji **najpóźniej w ostatnim dniu jej obowiązywania**, jest nieprawidłowa, a oferta wykonawcy, który ją złożył, **powinna zostać odrzucona**.

Zdaniem KIO taka gwarancja w istocie zawiera postanowienia skracające okres ważności gwarancji poniżej terminu związania ofertą, ponieważ nawet jeśli przesłanka zatrzymania wadium ziściłaby się w okresie obowiązywania gwarancji, to zamawiający (z przyczyn chociażby technicznych) nie mógłby skutecznie ubiegać się o wypłatę środków z gwarancji.

Podtrzymanie wyroku KIO przez Sąd Okręgowy

Orzeczenie KIO zostało zaskarżone. Wyrokiem z dnia 5 lutego 2021 r., sygn. V Ga 328/20, **Sąd Okręgowy w Częstochowie oddalił skargę, uznawszy, że gwarancja ubezpieczeniowa zapłaty wadium złożona przez wykonawcę nie zabezpieczała potencjalnych interesów zamawiającego w całym okresie związania ofertą. Wskazał m.in. na niemożność skorzystania z takiej gwarancji przez zamawiającego w przypadku odmowy podpisania umowy** w sprawie zamówienia publicznego, tj. przesłanki z art. 46 ust. 1 pkt 5 dawnego PZP, a obecnie – art. 98 ust. 6 pkt 2 lit. a PZP.

„[...] przedłożona przez skarżących w procedurze przetargowej gwarancja ubezpieczeniowa obowiązywała od 8.09.2020 r. do 7.10.2020 r., czyli dokładnie w okresie związania ofertą, który upływał właśnie z dniem 7.10.2020 r. Z końcem tego dnia kończył się jednocześnie upływ terminu do zawarcia umowy przez oferenta,

który wygrał przetarg. Zatem logiczne jest, że przed początkiem dnia 8.10.2020 r. nie mogła ziścić się przesłanka uzasadniająca przepadek wadium na rzecz zamawiającego wskazana w art. 46 ust. 5 pkt 1 PZP – o ile przed tą datą oferent nie złożyłby wyraźnego oświadczenia woli o odmowie zawarcia umowy. Gdyby natomiast w tej kwestii wyłoniony w przetargu wykonawca milczał, uznając, że odmówił on zawarcia umowy objętej zamówieniem publicznym, mogłoby nastąpić nie wcześniej niż z upływem ostatniego dnia związania ofertą, czyli w tym wypadku – z dniem 7.10.2020 r., będącym zarazem ostatnim dniem ważności przedłożonej przez niego gwarancji bankowej. Prowadziłoby to do paradoksalnej sytuacji, w której najwcześniejszą możliwą datą, w której ziściłby się warunek do zatrzymania przez zamawiającego wadium, byłby dzień 8.10.2020 r. (do końca dnia 7.10.2020 r. zamawiający powinien czekać na złożenie oświadczenia wykonawcy o zawarciu umowy), a jednocześnie udzielona przez tego wykonawcę gwarancja wadialna w tej dacie byłaby już nieważna”.

Jak powinna być sformułowana treść gwarancji wadialnej?

Wykonawca chcący zachować szansę na uzyskanie zamówienia powinien zadbać o prawidłową treść gwarancji wadialnej, w szczególności wnikliwie zweryfikować projekt wnioskowanej gwarancji na etapie jej procedowania w towarzystwie ubezpieczeniowym lub w banku. **Ważne, by w treści takiego dokumentu było zawarte postanowienie pozwalające zamawiającemu na skuteczne wnioskowanie o wypłatę środków z gwarancji w okresie minimum kilku dni od dnia upływu terminu jej obowiązywania (będącego także końcem okresu związania ofertą), jeżeli przesłanka zatrzymania wadium (np. odmowa podpisania umowy w sprawie zamówienia) nastąpiła w tym okresie.**

Dopuszczalne jest też określenie terminu ważności gwarancji jako terminu dłuższego o minimum kilka dni od upływu terminu związania ofertą, tak by zamawiający mógł złożyć żądanie wypłaty środków w okresie obowiązywania gwarancji, ale po upływie terminu związania ofertą. Rozwiązanie to wydaje się jednak mniej korzystne dla wykonawców, gdyż w razie zażądania przez zamawiającego wypłaty środków z gwarancji w okresie jej obowiązywania, ale za zdarzenie powstałe po upływie terminu związania ofertą, wystawca gwarancji nie będzie mógł odmówić takiej wypłaty.

LEGISLACJA

Szersza podstawa wykluczenia z postępowania od 1 stycznia 2022 r. Rejestr umów

Piotr Nepelski

Szerszy zakres wykluczenia z postępowania

Zgodnie z ustawą zmianie ulegnie art. 108 ust. 1 pkt 1 lit. c Ustawy z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2021 r., poz. 1129; dalej: „PZP”). Zmiana ma na celu rozszerzenie obligatoryjnej podstawy wykluczenia z postępowania o udzielenie zamówienia poprzez dodanie odesłania do art. 47 Ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. z 2020 r., poz. 1133) oraz art. 54 ust. 1–4 Ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych (Dz. U. z 2021 r., poz. 523).

Artykuł 47 ustawy o sporcie odnosi się do nieuczciwego udziału w zakładach wzajemnych, czyli przestępstwa polegającego na wykorzystaniu w zakładach wzajemnych wiadomości o korupcji sportowej. Przestępstwa z art. 54 ust. 1–4 ustawy o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych odnoszą się natomiast do przyjęcia korzyści majątkowej lub osobistej wbrew zakazowi.

Zmiana wejdzie w życie 1 stycznia 2022 r. i od tego dnia art. 108 ust. 1 pkt 1 lit. c PZP przyjmie następujące brzmienie:

„1. Z postępowania o udzielenie zamówienia wyklucza się wykonawcę:

1) będącego osobą fizyczną, którego prawomocnie skazano za przestępstwo: [...]

c) o którym mowa w art. 228–230a, art. 250a Kodeksu karnego, w art. 46–48 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. z 2020 r. poz. 1133 oraz z 2021 r. poz. 2054) lub w art. 54 ust. 1–4 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 523, 1292, 1559 i 2054)”.

Rejestr umów Ministra Finansów

Ustawa wprowadza także rejestr umów zawartych przez jednostki sektora finansów publicznych. Zmiany wejdą w życie z dniem **1 lipca 2022 r.**

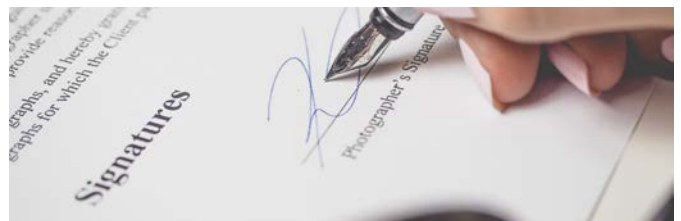
Stosownie do dodanego art. 34a do Ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2021 r., poz. 305) rejestr ma stanowić system teleinformatyczny prowadzony przez Ministra Finansów. Będą w nim zamieszczane informacje o umowach zawartych w formie pisemnej, dokumentowej, elektronicznej albo innej formie szczególnej, których wartość przedmiotu przekracza 500 zł.

Rejestr ma obejmować następujące dane:

- numer umowy – o ile taki nadano;
- datę i miejsce zawarcia umowy;
- okres obowiązywania umowy;
- oznaczenie stron umowy, w tym przedstawicieli stron;
- określenie przedmiotu umowy;
- wartość przedmiotu umowy;
- informacje o źródłach i wysokości współfinansowania przedmiotu umowy.

W rejestrze umów nie będą zamieszczane informacje o umowach zawartych w wyniku rozstrzygnięcia zamówień oraz konkursów, o których mowa w art. 12 ust. 1 PZP.

Tekst Ustawy z dnia 14 października 2021 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw dostępny jest [tutaj](#).

Cyberbezpieczne zamówienia publiczne. Projekt nowelizacji ustawy o krajowym systemie cyberbezpieczeństwa

Tomasz Krzyżanowski

Ustawa z dnia 5 lipca 2018 r. o krajowym systemie cyberbezpieczeństwa (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 1369; dalej: „ustawa KSC”), uchwalona w 2018 r., tworzy podstawy prawno-instytucjonalne dla cyberbezpieczeństwa na poziomie krajowym. Dnia 12 października 2021 r. do konsultacji skierowany został bardzo ważny projekt ustawy o zmianie ustawy o krajowym systemie cyberbezpieczeństwa (dalej: „nowelizacja”), który może mieć duży wpływ również na rynek zamówień publicznych. Projekt ten sankcjonuje możliwość uznania przedsiębiorcy za tzw. dostawcę wysokiego ryzyka, co może prowadzić do odrzucenia jego oferty.

Celem projektowanych zmian jest dalszy rozwój krajowego systemu cyberbezpieczeństwa na podstawie doświadczeń zebranych przez dwa lata jego funkcjonowania w Polsce.

Prace nad nowelizacją toczą się już od przeszło roku. Jest ona bardzo ważna z wielu względów i wzbudza dużo emocji na rynku. Projekt bywa komentowany jako potencjalnie wymierzony w niektórych producentów z państw spoza UE i NATO. Między innymi z tego powodu prace nad nowelizacją znacznie się przeciągają. Obecnie je przyspieszono i 12 października 2021 r. opublikowano wersję, która teoretycznie jest bliska ostatecznej.

W projektowanym art. 66a ustawy KSC przewidziano postępowanie w sprawie uznania dostawcy sprzętu lub oprogramowania za dostawcę wysokiego ryzyka. Jako uzasadnienie dla tego przepisu wskazano na konieczność ochrony przed cyberzagrożeniami, z czym trudno dyskutować. Z tego względu co do zasady nowe przepisy wydają się uzasadnione.

Decyzję o uznaniu dostawcy sprzętu lub oprogramowania za dostawcę wysokiego ryzyka będzie podejmował minister właściwy do spraw informatyzacji:

„Minister właściwy do spraw informatyzacji, w drodze decyzji, uznaje dostawcę sprzętu lub oprogramowania za dostawcę wysokiego ryzyka, jeżeli dostawca ten stanowi poważne zagrożenie dla obronności, bezpieczeństwa państwa lub bezpieczeństwa i porządku publicznego, lub życia i zdrowia ludzi” (projektowany art. 66a ustawy KSC).

Minister będzie mógł zainicjować postępowanie z urzędu albo na wniosek przewodniczącego Kolegium ds. Cyberbezpieczeństwa. Decyzja będzie obowiązywała wobec takich podmiotów, jak:

1. Podmioty krajowego systemu cyberbezpieczeństwa;
2. Przedsiębiorcy telekomunikacyjni obowiązani mieć aktualne i uzgodnione plany działań w sytuacjach szczególnych zagrożeń;
3. Właściciele lub posiadacze obiektów, instalacji lub urządzeń infrastruktury krytycznej, o których mowa w art. 5b ust. 7 pkt 1 Ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 1856);
4. Przedsiębiorcy o szczególnym znaczeniu gospodarczo-obronnym, o których mowa w art. 3 Ustawy z dnia z dnia 23 sierpnia 2001 r. o organizowaniu zadań na rzecz obronności państwa realizowanych przez przedsiębiorców (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 1669).

Wydanie decyzji może poprzedzić zwrócenie się o opinię w danej sprawie do Kolegium ds. Cyberbezpieczeństwa. **Zgodnie z uzasadnieniem do nowelizacji opinia Kolegium może być oparta nie tylko na kryteriach merytorycznych, lecz także na aspektach pozatechnicznych.** Trudno przesądzać co ustawodawca ma na myśli wskazując w uzasadnieniu do nowelizacji na aspekty pozatechniczne. W ocenie autora istotne jest jednak, że przesłanki są określone w sposób niewystarczający, co rodzi ryzyko zbyt dużej arbitralności przy formułowaniu oceny.

W przypadku postępowań o udzielenie zamówienia publicznego prowadzonych przez podmioty wskazane w projektowanym art. 66a ust. 1 pkt 1–4 ustawy KSC, będące jednocześnie zamawiającymi zobowiązanymi do stosowania PZP[1], wydanie decyzji wskazującej dostawcę wysokiego ryzyka będzie miało bardzo poważny skutek dla takiego wykonawcy, dla zamawiających oraz ogólnie dla rynku zamówień publicznych.

Podmioty, których dotyczy ustawa, będą musiały wycofać z użycia wskazane produkty, usługi, procesy ICT lub oprogramowanie pochodzące od dostawcy wysokiego ryzyka, jeżeli już je użytkują. Podmioty wymienione w art. 66 ust. 1 pkt 1–4 ustawy KSC, do których stosuje się przepisy PZP, nie będą mogły nabywać sprzętu, oprogramowania ani usług określonych w decyzji. Oferta dostawcy wysokiego ryzyka musiałaby zatem zostać odrzucona na podstawie art. 226 ust. 1 pkt 16 PZP, który stanowi:

„Zamawiający odrzuca ofertę, jeżeli: [...] jej przyjęcie naruszałoby bezpieczeństwo publiczne lub istotny interes bezpieczeństwa państwa, a tego bezpieczeństwa lub interesu nie można zagwarantować w inny sposób”.

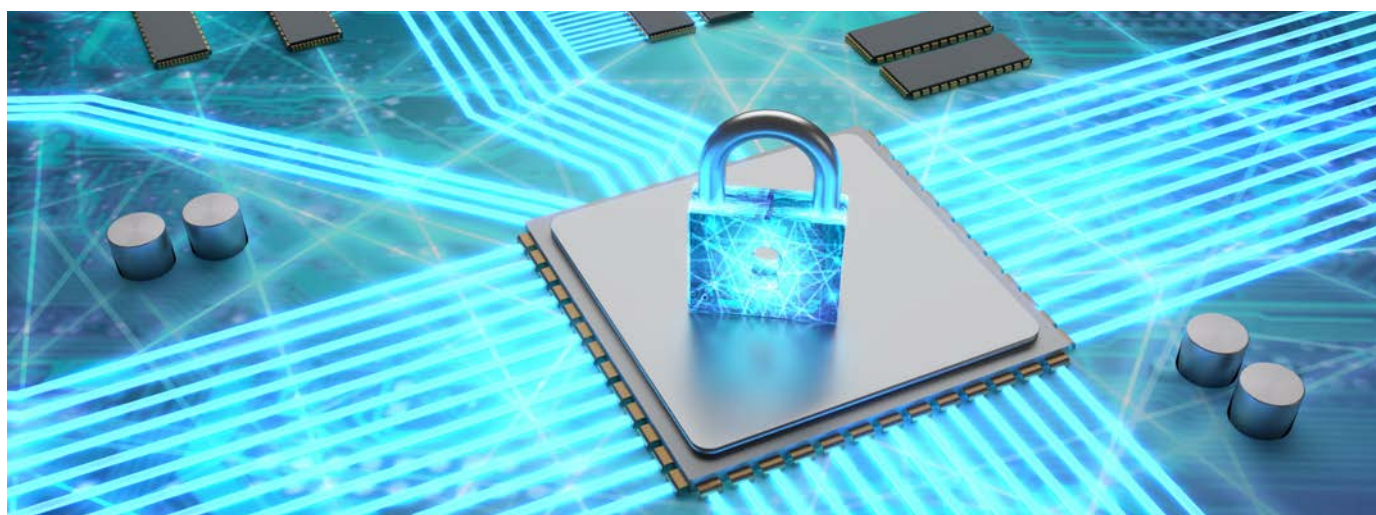
Odrzucenie mogłoby też nastąpić na innej podstawie, np. art. 226 ust. 1 pkt 5 PZP, z uwagi na to, że treść oferty jest niezgodna z warunkami zamówienia – w przypadku zastrzeżenia w dokumentach zamówienia przez zamawiającego, że nie dopuszcza oferowania produktów objętych decyzją, o której mowa w art. 66a ustawy KSC. W konsekwencji taki podmiot zostałby wyeliminowany z rynku w zakresie zamówień publicznych, których dotyczy ustawa KSC.

W nowo projektowanych przepisach brak jest informacji na temat wytycznych, kryteriów, przesłanek, na podstawie których dany dostawca miałby być uznany za dostawcę stanowiącego poważne zagrożenie dla obronności, bezpieczeństwa państwa lub bezpieczeństwa i porządku publicznego, lub życia i zdrowia ludzi. Wiąże się to z ryzykiem arbitralności decyzji ministra oraz faktyczną niemożnością podjęcia przez danego dostawcę działań mających zapobiec uznaniu go za dostawcę wysokiego ryzyka.

W ramach konsultacji publicznych różne instytucje i podmioty zgłosiły bardzo dużo uwag. Czas pokaże, czy wpłyną one na zmianę projektowanych przepisów. Kancelaria monitoruje przebieg prac nad nowelizacją i zamierzamy informować o postępach w kolejnych wydaniach newslettera.

Powyższa tematyka została szerzej omówiona [na naszym blogu](#).

[1] Ustawa z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2021 r., poz. 1129; dalej: „PZP”).

Nowe wyłączenie stosowania ustawy Prawo zamówień publicznych zaproponowane w projekcie nowelizacji ustawy o krajowym systemie cyberbezpieczeństwa

Tomasz Krzyżanowski

W październiku 2021 r. do konsultacji skierowany został projekt ustawy o zmianie ustawy o krajowym systemie cyberbezpieczeństwa (dalej: „nowelizacja”). Przewiduje on nowe wyłączenie stosowania przepisów o zamówieniach publicznych, które pozwoli wybranym zamawiającym na niestosowanie przepisów Ustawy z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych (t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 1129; dalej: „PZP”).

Z projektowanego art. 76e wynika, że przy zawieraniu umów dotyczących realizacji zadań na rzecz obronności, bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego, w zakresie telekomunikacji, nie stosuje się przepisów PZP.

W uzasadnieniu do projektu nowelizacji wskazano, że jest to rozwiązanie zgodne z art. 13 lit. a dyrektywy 2009/81/WE. Według tego przepisu nie stosuje się postanowień tejże dyrektywy do zamówień zobowiązujących państwo członkowskie do dostarczenia informacji, których ujawnienie uznaje się za sprzeczne z jego podstawowymi interesami w zakresie bezpieczeństwa.

Nie ulega wątpliwości, że względy bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego mają wartość nadrzędną, jednak istotne jest też, aby nie stały się jedynie pretekstem do zaniechania stosowania ustawy PZP. Wymaga podkreślenia, że wyłączenie stosowania ustawy ma zawsze charakter wyjątku, oznacza bowiem, iż środki publiczne będą wydatkowane całkowicie poza procedurą z ustawy PZP, która jest przecież po to ustanowiona, aby przeciwdziałać korupcji i dbać o konkurencyjność na rynku. Zmniejsza to również konkurencyjność na rynku, gdyż nie wszystkie podmioty będą miały równy dostęp do zamówienia. Zaproponowane wyłączenie jest zatem uzasadnione, pod warunkiem że nie będzie nadużywane w praktyce, co pokaże dopiero przyszłość.

Jeżeli ww. przepisy zostaną ostatecznie uchwalone w takim kształcie, to w systemie przepisów dotyczących zamówień publicznych pojawi się nowe wyłączenie, nieujęte w ustawie PZP.

Powyższa tematyka została szerzej omówiona [na naszym blogu](#).

DOBRE PRAKTYKI

Projekt Polityki zakupowej państwa upubliczniony

Tomasz Krzyżanowski

W listopadzie 2021 r. do konsultacji publicznych skierowany został projekt uchwały Rady Ministrów w sprawie przyjęcia Polityki zakupowej państwa (dalej: „Polityka”). Jest to dokument o charakterze strategicznym kierowany do administracji rządowej. Polityka ma pomóc zarządzać zakupami sektora publicznego w Polsce, zawiera wskazówki, jak korzystać z narzędzi zapewnionych przez Ustawę z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych (t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 1129; dalej: „PZP”).

W numerze 3/2021 z maja zajęliśmy się tym tematem po raz pierwszy. W niniejszym numerze kontynuujemy ten wątek.

Projekt Polityki okazuje się dokumentem dość obszernym – ma 125 stron, nie licząc załączników. Został on przygotowany przez Ministerstwo Rozwoju i Technologii. Warto przypomnieć, że zgodnie z PZP Rada Ministrów przyjmuje Politykę w formie uchwały, raz na 4 lata. Pierwsza Polityka zakupowa państwa obejmuje lata 2022–2025.

Projekt Polityki opisuje system zamówień publicznych kompleksowo na podstawie trzech priorytetów, na które składają się m.in. następujące elementy:

1. Rozwój potencjału MŚP:

- dążenie do szerszego dostępu do rynku zamówień publicznych dla MŚP;
- podział zamówienia na części, które będą w stanie wykonać MŚP;
- równomierne i dostosowane do MŚP rozkładanie ciężaru finansowania zamówienia.

2. Profesjonalizacja:

- przygotowanie kadry zamawiającego w celu większej efektywności i innowacyjności zamówień publicznych i w konsekwencji lepszego wydatkowania środków publicznych;
- obowiązek stosowania profili zawodowych (formuła ProcurCompEU);

- budowa portalu internetowego dla zamawiających (zbiór materiałów edukacyjnych, zaleceń i dobrych praktyk, a także moduł e-learningowy);
- poprawa współpracy związanej z udzielaniem zamówień wspólnych i centralnych z wykonawcami i organizacjami publicznymi (przede wszystkim większa współpraca pomiędzy zamawiającymi, wymiana doświadczeń, wspólne postępowania).

3. Zrównoważone zamówienia publiczne:

- wsparcie aspektów środowiskowych i społecznych (zielone zamówienia, aktywizacja zawodowa itp.).

Polityka ma pomóc zarządzać zakupami sektora publicznego w Polsce. Do tej pory zamawiający sami decydowali, jakich narzędzi używają – teraz otrzymają wskazówki, jak korzystać z narzędzi PZP. Nie da się jednak ukryć, że dokument ten wywiera pewną presję na zamawiających z administracji rządowej, gdyż będą oni oceniani pod względem jego przestrzegania, nawet jeżeli Polityka nie stanowi sama w sobie przepisów prawa powszechnie obowiązującego.

Polityka zawiera wiele ciekawych pomysłów na przyszłość. Wybrane z nich przedstawiamy poniżej:

- Opracowanie wzorcowych, ujednoliconych pakietów dokumentacji postępowania, z których mieliby korzystać zamawiający, co ma również ułatwić małym i średnim przedsiębiorcom udział w przetargach – dokumentacja będzie łatwiejsza w obsłudze, gdy taki sam wzór upowszechni się wśród wielu zamawiających).

Mają zostać przygotowane pakiety dokumentów przeznaczone do wykorzystania przy udzielaniu kluczowych dla rynku zamówień publicznych rodzajów usług, dostaw oraz robót budowlanych. W skład pakietu będą wchodziły wzory wszystkich najważniejszych dla danego procesu zakupowego dokumentów zamówienia, np. specyfikacja warunków zamówienia / opisu potrzeb i wymagań, wzory stosownych oświadczeń, wzór projektu umowy itp.

1. Budowa platformy dla uczestników zamówień publicznych, która ma być repozytorium wiedzy i zawierać m.in. wyszukiwarkę orzeczeń KIO, a także innych sądów. Platforma ma powstać do 2024 r. Sądząc po opisie, ma być ona swego rodzaju platformą „socialmediową” zamówień publicznych, jej zastosowanie ma być bardzo szerokie:

- gromadzenie materiałów, wytycznych, dobrych praktyk i wiedzy z zakresu zamówień publicznych;
- umożliwienie wymiany wiedzy i doświadczenia w zakresie zamówień publicznych (dla wszystkich zainteresowanych zamawiających i wykonawców);
- udostępnianie szkoleń w formie e-learningu;
- zapewnienie dostępu do bazy jednostek, których działalność związana jest z prowadzeniem badań naukowych lub prac rozwojowych albo z działalnością naukową, zainteresowanych świadczeniem wsparcia merytorycznego i pomocy na rzecz instytucji zamawiających, zwłaszcza w obszarze zamówień innowacyjnych i zielonych (np. przy sporządzaniu opisu przedmiotu zamówienia).

2. Zapewnienie MŚP możliwości zawiązania konsorcjum z podmiotem dotychczas mu nieznanym poprzez upowszechnianie publicznej wymiany informacji, w tym publikowanie ogłoszeń o gotowości do podjęcia współpracy w ramach konsorcjum.

3. Zapewnienie MŚP możliwości zawiązania konsorcjum z podmiotem dotychczas mu nieznanym poprzez upowszechnianie publicznej wymiany informacji, w tym publikowanie ogłoszeń o gotowości do podjęcia współpracy w ramach konsorcjum.

4. Wprowadzenie mechanizmu certyfikacji dla wykonawców, który miałby zastąpić każdorazowe składanie podmiotowych środków dowodowych:

- wprowadzenie mechanizmu certyfikacji do systemu zamówień publicznych ma stworzyć wykonawcom możliwość uzyskania certyfikatu, który będzie służył do wykazania braku podstaw wykluczenia wykonawcy z postępowania o udzielenie zamówienia publicznego lub do potwierdzenia spełniania warunków udziału w postępowaniu (dysponowanie określoną wiedzą, doświadczeniem, personelem, sprzętem itp.) – wykonawca będzie uprawniony do posługiwania się certyfikatem na potrzeby wielu różnych postępowań, bez konieczności każdorazowego gromadzenia i składania dokumentów (podmiotowych środków dowodowych).

5. Promowanie zawierania w umowach (nawet w tych, w których ustawa nie nakłada takiego obowiązku) pewnych postanowień prowykonawczych, takich jak 14-dniowe terminy płatności wynagrodzenia, klauzule zmiany wysokości wynagrodzenia zgodnie z art. 439 PZP również w umowach trwających poniżej 12 miesięcy, podobnie stosowanie zaliczek i płatności częściowych.

6. Upowszechnianie stosowania pozasądowych metod rozwiązywania sporów na etapie realizacji umowy.

Polityka jest ciekawym dokumentem. Jego szczegółowość dowodzi, że autorzy przyłożyli się do swojego zadania. Pozostaje poczekać i sprawdzić, czy Polityka będzie możliwa do realizacji w praktyce i nie okaże się jedynie zbiorem pięknie napisanych życzeń, zwłaszcza że konieczność jej przestrzegania jest kolejnym nowym obowiązkiem nakładanym na zamawiających.

WYDARZENIA

20.01.2022
szkolenie online

SKUTECZNE ZASTRZEGANIE TAJEMNICY PRZEDSIĘBIORSTWA W OFERTACH I INNYCH DOKUMENTACH SKŁADANYCH W PRZETARGU W OPARCIU O CASE STUDY

r.pr. Tomasz Krzyżanowski

[Więcej informacji >>](#)

17.02.2022
szkolenie online

BŁĘDY I NIEPRAWIDŁOŚCI PRZY STOSOWANIU NOWEGO PZP NA PODSTAWIE ORZECZNICTWA KIO, OPINII UZP I INTERPRETACJI

r.pr. Tomasz Krzyżanowski

[Więcej informacji >>](#)

PUBLIKACJE

Zamówienia publiczne Doradca 11/2021

Tomasz Krzyżanowski – Cyberbezpieczne zamówienia publiczne. Projekt nowelizacji ustawy o krajowym systemie cyberbezpieczeństwa

Radca Prawny w Administracji 4/2021

Małgorzata Kotwica – Powszechna wada gwarancji wadialnych

Zamówienia publiczne Doradca DODATEK nr 10

Małgorzata Kotwica - Tajemnica przedsiębiorstwa w najnowszym orzecznictwie KIO

ZESPÓŁ PZP

Agnieszka Wachowska
Radca prawny, Partner
agnieszka.wachowska@trapple.pl

Tomasz Krzyżanowski
Radca prawny, Senior Associate
tomasz.krzyżanowski@trapple.pl

Piotr Nepelski
Radca prawny, Senior Associate
piotr.nepelski@trapple.pl

Karolina Grochecka-Goljan
Adwokat, Senior Associate
karolina.grochecka@trapple.pl

Małgorzata Kotwica
Associate
malgorzata.kotwica@trapple.pl

Artykuły zamieszczone w niniejszym materiale nie stanowią porady prawnej. Osoby zainteresowane uzyskaniem bardziej szczegółowych informacji dotyczących omawianych kwestii proszone są o bezpośredni kontakt z prawnikami kancelarii Trapple Konarski Podrecki i Wspólnicy.

Pytania prosimy kierować na adres:
pzp@trapple.pl

Redaktorka newslettera:
adw. Karolina Grochecka-Goljan